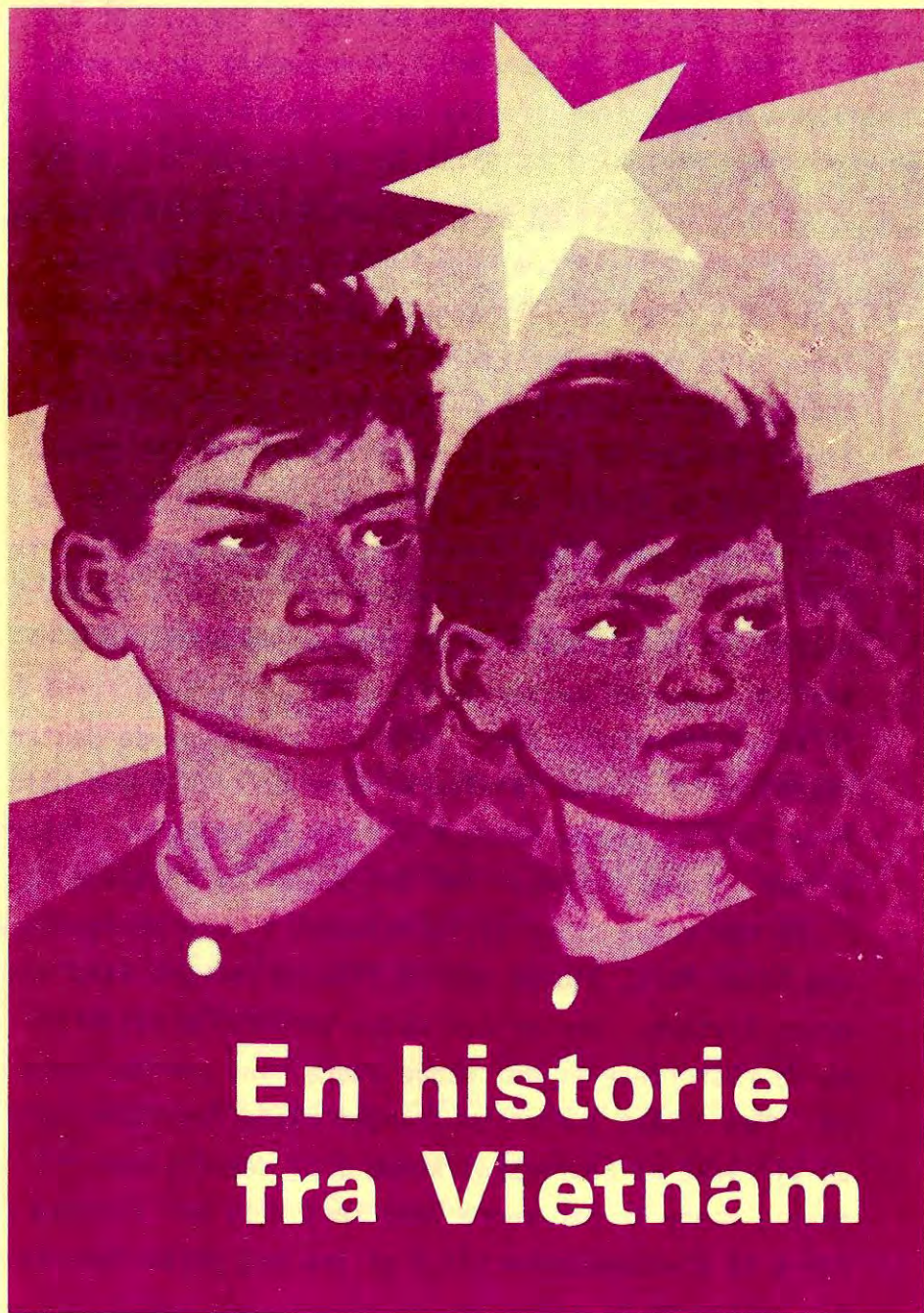

En historie fra Vietnam

På den andre siden av Atlanterhavet, vest for Norge, ligger det et land som heter Amerikas forente stater eller USA. Der er det mange kjempestore fabrikker som lager alle mulige forskjellige ting som de selger til andre land og får mange penger for. For å lage alt sammen trenger de noe som heter råstoffer: De trenger olje, som de finner ved å grave dype hull i jorda, de trenger noe som heter mineraler og som de graver ut av fjellet. De som eier fabrikkene er rike, men de vil gjerne bli enda rikere og da trenger de enda flere råstoffer. Derfor sender de folk til andre land for å få tak i råstoffene der. Da blir de landene de henter råstoffene fra enda fattigere, mens de rike i USA blir enda rikere. Denne måten å bli rik på kaller vi imperialism. Egentlig betyr det det samme som å stjele.

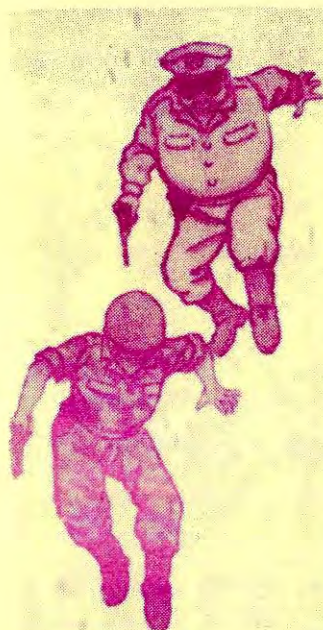
På den andre siden av jordkloden, i den verdensdelen som heter Asia, ligger det et lite og vakkert land som heter Vietnam. Der er det mange verdifulle råstoffer og de råstoffene er det mange andre land som har lyst på. Men folket i Vietnam trenger råstoffene sine selv, og vil ikke at andre skal komme å ta dem fra dem. I mange, mange år har andre land ført krig mot Vietnam for å få vietnameserne til å gi fra seg råstoffene sine. For nesten 20 år siden kom de amerikanske imperialistene

dit også, og i nesten 20 år har de slåss mot vietnameserne og de slåss ennå. Det har du sikkert hørt om. I hele Sør-Vietnam er det amerikanske soldater og offiserer. Offiserene er sjefene til soldatene. Men selv om USA er et stort og rikt land og har mange farlige og fryktelige våpen og mange unge gutter som de kan sende i krigen, har ikke de amerikanske imperialistene klart å vinne over vietnameserne.

For folket i Vietnam har slått seg sammen i noe som heter Friggjøringsfronten. Friggjøringsfronten har geriljagrupper og geriljaen har våpen og gjemmer seg i skogen så amerikanerne aldri vet hvor de er. Geriljaen legger ut en slags bomber som heter landminer og de graver fallgruver. Derfor er amerikanerne redde og tør ikke bevege seg fritt.

Men i Vietnam fins det også mennesker som hjelper amerikanerne og får penger av dem for å slåss mot sitt eget folk. Slike mennesker kaller vi forrædere eller quislinger. Det ordet uttales "kvislinger". Quislingene er oppkalt etter en nordmann som het Quisling og som hjalp Tyskland den gangen det var krig mellom Norge og Tyskland.

Nå skal vi fortelle deg en historie fra Vietnam. For folket i Vietnam er det ikke noen uvanlig historie. Hver dag skjer det slike ting og ting som er mye verre. Det kan du lese om i avisene.

En dag landet et helikopter ved bredden av en liten elv i Mu-hua i Sør-Vietnam. Ut steg noen sør-vietanmesiske quisling-soldater. Lederen deres skrek til soldatene: "Denne gangen skal dere verken stjele høns, ender eller andre ting som folk eier. Husk: Først skal vi lure folk til å stole på oss, og så skal vi få dem til å fortelle oss hvor geriljaen holder til." Da han så den amerikanske offiseren, som var leder for dem alle sammen, komme ut av flyet, fortsatte han han: "'Og nå, fort, kall sammen alle de som bor i landsbyen så de kan ønske vår amerikanske offiser velkommen!"

Quisling-offiseren ga et tegn med hånden og soldatene begynte å gå mot landsbyen.

Skrutt for skutt beveget de seg forsiktig framover, redde som de var for å tråkke på landminer. Quisling-offiseren og den amerikanske offiseren fulgte etter.

I landsbyen var det bare gamle folk og barn. Forræderne satte opp vennlige ansikter og hilste på de gamle. De prøvde å gi barna sukkertøy og sa innsmigrande: "Bare spis! Amerikansk sukkertøy smaker deilig og søtt!"

Men barna rakte ikke fram hendene for å ta sukkertøyet og de gamle fortsatte med arbeidet sitt som før.

Så kom amerikaneren og den vietnamesiske quisling-offiseren. Quisling-offiseren gikk et par skutt fram og ropte: "Landsmenn! Den amerikanske hæren er kommet for å beskytte oss. La oss ønske den hjertelig velkommen!"

De gamle lot som om de ikke hørte, noen vendte seg bort, andre så på forræderne med harde øyne.

Den amerikanske offiseren bannet rasende: "Fordømte svin! Er det slik dere tar imot en amerikansk offiser? Ikke engang hundene deres gir lyd fra seg!"

Plutselig spratt en stor hund fram og bykset mot den amerikanske offiseren. Han ble så redd at han rykket tilbake og brølte: "Skyt den!"

I samme øyeblikk grep han pistolen sin og skjøt hunden.

Akkurat da begynte noen av forræderne å rope og skrike. For på den andre siden av den lille elven fikk de se det ene flagget etter det andre folde seg ut. De vaiet høyt over toppene av de grønne mangotrærne. Det var flaggene til Frigjøringsfronten.

Quisling-offiseren skrek opphisset: "Skynd dere! Riv dem ned!"

I samme øyeblikk som en gruppe soldater var kommet over på den andre siden av elven, lød det brak fra landminer som eksploderte. En soldat kom tilbake og fortalte anpusten at de hadde trakkert på landminer i mangoskogen og at de hadde sett to geriljasoldater langt borte på en slette.

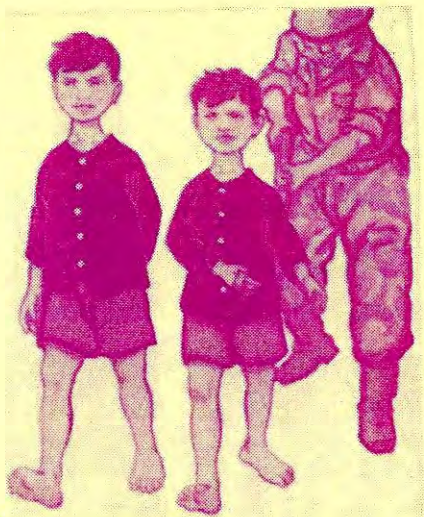
Den amerikanske offiseren ble nervøs og ga straks en ny ordre: "Dra av gårde og omrig ~~dem~~, ikke la dem slippe unna." Soldatene løp av sted igjen. De kom tilbake og sa: "Melder at vi har fanget to geriljasoldater!" Quisling-offiseren brølte: "Bring dem hit til forhør straks!" Han tenkte begeistret for seg selv: "Nå får jeg nok belønning av den amerikanske offiseren."

De to geriljasoldatene som var tatt til fange viste seg å være to gutter. Den yngste var såret i høyre hånd og blodet rant.

Quisling-offiseren lot som om han var snill, gikk fram til den lille gutten, klappet ham på hodet og sa: "Har du vondt i hånden? Bare fortell oss hvem som er lederne deres, så skal vi straks sende deg til sykehuset så du blir frisk."

Guttene trykket seg sammen. Øynene deres lynte, de sa ikke et ord. Den yngste hadde så vondt at svetten piplet på pannen hans, han bet tennene sammen, så på den eldste gutten og sa: "Vi var i skogen for å fange grashopper. Hvorfor begynte dere å skyte på oss?"

Quisling-offiseren smilte blidt og sa: "Gjør det veldig vondt? Jeg skal sørge for at du blir forbundet, så går det nok snart over." Han pekte på legen de hadde med seg og fortsatte: "Snakk ut nå. Hvem ba dere gjøre det dere har gjort? Så snart dere har fortalt oss det, skal vi sende dere hjem til mamma og pappa."

"Moren og faren vår er døde begge to, og det var dere og de amerikanske lederne deres som drepte dem," ropte den eldste gutten.

Den amerikanske offiseren kunne ikke beherske seg lenger: Han tok et skritt fram: "Snakk ut! Hvem er det som er lederne deres? Hvis dere ikke tilstår, kutter vi hendene av dere!"

De to guttene så på hverandre. Så hevet de blikket og kikket over mot de høye mangotrærne. Et vakkert flagg vailet høytidelig fra trekronen og på stammen var det risset inn slagord mot de amerikanske imperialistene. Det hadde de og onkel Huang fra geriljaengjort.

"Spytt ut! Hvem er det som har lært dere å snakke stygt om amerikanerne?" knurret quisling-offiseren.

"Vi trenger ikke å lære det av noen, vi har lært det av oss selv," svarte den eldste gutten.

"Geriljaen er vokst fram av seg selv for å kjempe mot de amerikanske imperialistene," svarte den yngste gutten.

"Tullprat!" brølte den amerikanske offiseren.

De to guttene stirret rasende på ham. Den yngste spyttet mot ham og sa: "Vi vet ikke hvem som er med i geriljaen. Vi vet bare at amerikanske soldater drepte foreldrene våre og ødela hjemmet vårt."

"Æsj!" Den amerikanske offiseren gryntet som en gris, styrtet fram mot guttene og sparket til dem med sin svære jernbeslåtte støvel.

Guttene falt i bakken, men de fortsatte å stirre rasende på offiseren.

"Tilstå og det litt brennfort! Hvem er lederen av geriljaen?" ropte quisling-offiseren. Nå var han blitt helt vill av raseri.

Nå hadde quisling-offiseren funnet på noe lurt. "La oss følge dem tilbake til landsbyen og finne ut hvor de bor," sa han innsmigrende til amerikaneren. "Da finner vi geriljaen også."

Amerikaneren viftet med hånden og sa: "Dra i vei! Og ta alle som kjenner guttene til fange!"

BANG! BANG! BANG!

Plutselig smalt det kraftige maskingeværsalver fra mangotrærne. Gjennom skuddene hørtes ordren:

"Fremad!" og ropet: "Ut med amerikanerne!"

Geriljaen var kommet!

Den amerikanske offiseren og quislingene trykket seg engstelig sammen, hevet forvirret våpnene sine og skjøt i panikk.

En maskingeværkule traff amerikaneren i brystet og drepte ham på stedet.

Kampen var raskt overstått. Den amerikanske offiseren og quislingsoldatene hans lå døde igjen på slagmarken.

Under seiersjubel ble de to tapre guttene løftet høyt til værs av geriljaen.

Denne lille historien har prøvd å fortelle deg hvorfor amerikanerne ikke klarer å vinne over det vietnamesiske folket. Nesten alle i Vietnam, barn, voksne og gamle, står samlet mot amerikanerne som vil ta landet deres fra dem. Og når et folk står samlet kan ingen overvinne det.

Utgitt av

Prometheus
Postboks 2657
St. Hanshaugen — Oslo 1
Postgiro : 20 90 45